

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispytatio XXVII. Quorum ordinum sint dæmones, qui homines obsident?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

Singuli totum suum conatum apponunt: sed Deo impediēte, non ob id trabes velocius, aut citius trahitur: sed eadem velocitate, ac prorsus motu eodem modo se habente, ac si ab vno solo portaretur: & in hoc casu quilibet causa partialis est vnius & eiusdem morus: licet attentis viribus portantium, & conatu, posset ab vno solo motus ille peragi.

Ita existimo accidere posse quando plures dæmones vnum & eundem numero cruciatum inferunt vni energumeno; quilibet dæmonum posset illum cruciatum causare, omnes operantur secundum totum suum conatum: sed cum Deus præfixerit metas, ad quas vsque torquere possunt: ne miser homo animam exhaleat: omnes eundem numero effectum causant, vt partiales causæ. Nec miram videri debet Deum hos imposuisse limites: quia vt supra diximus, sine eius permisso & licentia non possunt vexare homines: ergo etiam eius ordinatione limites imponuntur, ne in homines ferociant quantum possunt. Vel dicito ipsosmet dæmones, qui norunt ad quos vsque limites sint nocere permisso: suum attemperant conatum, vt ab omnibus efficiatur, quod ab vno solo effici posset.

Et hinc patet ad *argumentum*, negando illam multitudinē dæmonum fuisse in vno homine, & singulis eius partibus tanquam in loco vno formali vltimatē, & adæquatē completo ad modum iam explicatū.

DISPUTATIO XXVII.

Quorum ordinum sint dæmones, qui homines obsident?

IN hac disputatione supponimus vt certum apud omnes Doctores, inter malos spiritus seruari ordinem ac prælationem, non solum secundum naturam, quia quidam perfectioris naturæ, alij imperfectioris dicantur, verum etiam secundum electionem: quia si qui imperfectioris naturæ sunt, alijs superioribus subiiciuntur in ordine ad procuranda hominum mala, siue tentando, siue obsidendo: de qua egregiè D. Thom. D. Thom. 1. p. q. 109. art. 1. & 2. & Abulensis *Abulen.* fam instituit disputationem super c. 12. *Matth. q. 60.* Quod modo in dubium veritur est, an soli dæmones gradus infimi, obsideant mortales, alij, qui superioris ordinis sunt, in infernum detrusis?

Et viderur vera *pars affirmatiua.* Nam boni Angeli supremi ordinis, vt Cherubim, ac Seraphim, non se immiscent mundanis negotijs, sed contemplationi soli, & amori Dei vacant. Alij vero negotia humana dirigunt, ac procurant. Tertij vero, & infimi ordinis ea executioni mādant. Sed mali spiritus licet à gratia exciderint, seruant tamen eundem ordinem, quem ante *lapsum* tenebant, quia in eis naturalia manserunt integra: ergo non quicumque & cuiuscunque ordinis mala nostra meditantur, putà ingressum in corpora, aut animatum tentationem:

sed hoc folis malis spiritibus inferioris ordinis referuatur, cæteris nil de hoc cogitantibus, sed flammis perpetuis in inferno traditi sunt. *Confirm.* nam dato cuiuscunque ordinis malis spiritibus concessum esse, ut homines vexent ac tentent (quæ eos occupat inuidia ac odium erga homines) omnes essent in hoc aere caliginoso ad suam rabiem erga humanum genus explendam relicto inferno. *Consequens* non admittitur à Doctoribus asserentibus magnum numerum dæmonum esse in inferno reclusum: ergo.

2

Ephes. 6.

Sit tamen *nostra assertio*. Ex omni ordine ac principatu dæmones humana corpora ingrediuntur: ac alias quamplures molestias hominibus inducunt. Proba. ex Apost. ad Eph. 6. *Non est nobis* (inquit) *colluctatio aduersus carnem, & sanguinem, sed aduersus Principes & potestates, aduersus Mundi rectores tenebrarum harum: contra spiritualia nequitia in cælestibus.* Ecce principatus & potestates, qui sunt ex ordine superiori dæmonum, asseritur esse nobis infestos, cur non ingrediuntur hominum corpora? Accedit id quod narrat Palladius *sectio. 15. Hist. patrum* D. Antonium, cum ad eum adductus esset energumenus, intellexisse spiritum principalem esse, qui miserum obsideret: quocirca neque per se, sed per sanctum Paulum simplicem cuius potestas, quam sua maior esset, posse eijci. De ipso vero Lucifero & dæmoniorum Principe (qui etiã decepisse putatur) non improba-

Pallad.

biliter dicitur, post Christi mortem in inferno detrusum: ne stragem solitam hominibus Christi iam sanguine redemptis inferat, soluetur autem, & ad mortales impugnandos redibit Antichristi tempore. Ita communiter expositores colligunt ex initio capituli vigesimi Apocalypsis. Cui expositioni videtur annuere D. Aug. 20. *de ciuitate Dei*, c. 7. & non abnuat D. Greg. *lib. 32. moralium* c. 12.

D. Aug.
Greg.

Quod vero dæmones ex infimo ordine molestant, ac ingrediuntur mortalium corpora, nulla ratio dubitandi potest esse: cum infimus eorum gradus exposcat, ut in his curis se intromittant. Ex omni igitur gradu ac ordine dæmoniorum cupiunt ingressum in hominum corpora, & perficiunt, quando Deus hoc illis permittit. Ad *argumentum* in oppositum factum *resp.* naturalia mansisse integra in dæmonibus, & ideo qui superioris ordinis est, maioribus pollet viribus: at verò quod superiores non se intromittant in negotiis mundanis, ad ordinem gratiæ spectat: à qua, quia propria malitia exciderunt dæmones, non attendunt quid pro naturæ dignitate conueniat agere: sed potius ut suæ inuidiæ ac odio erga homines faciant satis: ad minima etiam officia se libenter demittunt. Ad *confirmat. resp.* fatemur si dæmones permitterentur suæ libidini nocendi hominibus satisfacere: fortassis vacuo relicto inferno carceruatim egrederentur ad molestan-

testandum homines, partim tentando, partim vexando: sed sicut non sinuntur à Deo omnia mala inferre, quæ desiderant: sic neque omnes egredi à carcere infernali, vt molesti sint hominibus: sed ijs tantum concessum est, quibus à Deo permittitur propter absconditas rationes suæ prouidentia. Mitto modo, quod dæmones, quorum suasu homines peccauerunt: deferunt post mortem animas damnatorum in infernum, vbi manent iugiter eas torquentes: vt adnotauit D Thom. 1. part. quæst. 64. artic. 4.

D. Thom.

DISPUTATIO XXVII.

Quibus signis agnosci possit dæmonum inhabitatio in obsessorum corporibus?

Huius resolutio non modicam utilitatem affert, maxime exorcistis: quapropter accuratè tradenda est.

Signa, quæ possunt prodere inhabitantes dæmones multiplicia sunt, omnia tamen sumpta ex operationibus: Dæmones enim cum sint substantiæ spirituales, nequit eorum habitatio cognosci nisi ex operationibus, cum iuxta Theologorum sapientiorum sententiam, vbi operantur, ibi sunt, & vbi non operantur, non sunt: igitur signa inhabitantis dæmonis quædam aliqualem coniecturam generant, quædam vehementiorem, quædam certo

produnt habitationem peruersi hospitis. Generant leuem suspicionem ferini & agrestes mores, sed huiusmodi non conuincunt dæmonem inhabitantem. Plures vidimus, & audiuimus inferarum naturam, ac mores declinantes, qui non fuere obsessi à dæmonibus. Idem dico de his qui diurno somno grauantur, aut morbis incurabilibus: & de his qui se dæmonibus consecrunt, vt sægæ, & malefici, qui non semper arreptij sunt: neque etiam qui sibi manus iniiciunt, & mortem intentant: neque illi qui invocant dæmones vt se arripiant, neque illi qui à furia agitantur. Omnes hi & similes, aliquando obsessi, aliquando nequaquam; sicut neque illi, qui in nullo loco sunt tuti, & quandoque se molestantes spiritus etiam in corpore sæuientes experiuntur; hoc signum potius est dæmonum assistentium, aut cupientium ingressum, quam inhabitantium.

Signa, quæ generant vehementem suspicionem ac coniecturam inhabitationis dæmoniorum, multa sunt *Primum* barbaræ & incôsuetæ voces, clamores, & vllulatus prorsus belluini. Audiuimus sæpe has incôsuetas voces & belluinos clamores à dæmoniacis excitari, cur eos emittentes esse obsessos non vehementer suspicabimur? *Secundū* signū esse potest horribilis, & truculentus vultus quia quales ipsi dæmones, tales formas suis inhabitaculis imprimunt: truces sūt, ac crudelissimi; truces ac eru. deles